

בש"פ 4284/24 - אמיר אבו סנינה, אחמד אבו סנינה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4284/24

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשים: 1. אמיר אבו סנינה
2. אחמד אבו סנינה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.5.2024 בעמ"ת 24447-05-24 שניתנה על-ידי כבוד השופט י' מינטקביץ

בשם המבקשים: עו"ד אמיר נבון

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.5.2024 (עמ"ת 24447-05-24, השופט י' מינטקביץ). בית המשפט המחוזי דחה ערר על שתי החלטות של בית משפט השלום בירושלים מיום 6.5.2024 (מ"ת 4587-04-24, השופטת ג' סקפה שפירא).

2. נגד המבקשים הוגש ביום 2.4.2024 כתב אישום המייחס להם עבירות של חבלה במזיד לרכב (בצוותא) לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 29, וניסיון תקיפה לפי סעיפים 379 ו-382(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לו. בתמצית, על פי עובדות כתב האישום, המבקשים, יחד עם אדם נוסף, עצרו את רכבם בסמוך לרכבם של המתלוננים (שעה שאלה המתינו ברמזור), יצאו ממנו והחלו לחבוט ברכבם של

עמוד 1

המתלוננים עד שניפצו את אחת משמשותיו.

3. לאחר שהמבקשים נעצרו ועוד לפני שהוגש נגדם כתב האישום, ביום 25.3.2024 הם שוחררו לחלופת מעצר ביתית בפיקוח של קרובי משפחה (מ"י 52592-03-24, מ"י 55763-03-24, הנשיא ש' הרבסט). יחד עם כתב האישום הוגשה לבית משפט השלום בקשה להארכת תנאי שחרורם של המבקשים או לחלופין למעצרו עד תום ההליכים.

4. ביום 8.4.2024 התקיים דיון בכך, ובסופו קבע בית משפט השלום כי קיימות במקרה זה ראיות לכאורה וכן עילת מעצר של מסוכנות. בהמשך לכך, הוא הורה על הארכת התנאים שהוטלו עליהם עד תום ההליכים (השופט ח' פס).

5. פחות מחודש לאחר מכן, ביום 6.5.2024, הגישו המבקשים לבית משפט השלום בקשות לעיון חוזר בתנאי שחרורם, ובהן עתרו להתיר את יציאתם לעבודה בימים א-ה בין השעות 08:00-20:00. המבקשים טענו כי מעצר הבית פוגע ביכולתם להתפרנס וגורם להם לקשיים כלכליים. עוד ציינו המבקשים כי עברם הפלילי נקי וכי המעשים המיוחסים להם בכתב האישום מצויים "ברף חומרה נמוך".

6. בו ביום דחה בית משפט השלום את הבקשות על הסף. בית משפט השלום ציין כי פרק הזמן שחלף מאז התקבלה ההחלטה בעניין תנאי שחרורם של המבקשים הוא קצר ואינו מקים עילה לעיון חוזר.

7. על כך הגישו המבקשים ביום 9.5.2024 ערר לבית המשפט המחוזי. המבקשים טענו, בעיקרו של דבר, כי בית משפט השלום שגה בדחותו את בקשותיהם מבלי שקיים בהן דיון ואף מבלי שהוגשה תגובת המדינה. ביום 16.5.2024 התקיים דיון בערר בפני בית המשפט המחוזי. במהלך הדיון טענה המדינה כי לא הייתה חובה לקיים דיון בבקשה, מאחר שזו אינה עומדת בתנאי הסף הקבועים בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). עוד טענה המדינה כי אף לגופו של עניין אין מקום להיעתר לבקשות ליציאה לעבודה נוכח התקופה הקצרה שחלפה מאז ניתנה החלטתו של בית משפט השלום בדבר תנאי שחרורם של המבקשים וכן בשים לב למידת מסוכנותם.

8. בתום הדיון דחה בית המשפט המחוזי את הערר, בהדגישו את פרק הזמן הקצר שעבר מאז נדונו תנאי שחרורם של המבקשים. עוד הובהר כי לא היה בקבלת תגובת המדינה מראש כדי לשנות את התוצאה, וכי מכל מקום המבקשים לא הראו שהיה לבקשות סיכוי להתקבל מלכתחילה. על כן, נקבע כי אין טעם להורות לבית משפט השלום לקיים דיון בבקשות.

9. הבקשה שבפני מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי, ובה חוזרים המבקשים, בעיקרו של דבר, על טענותיהם בערר. יוער כי טרם מתן החלטתי זו המבקשים הוסיפו והגישו הודעת עדכון, שבה התייחסו להליכים אחרים אשר לשיטתם מצביעים על כך שהמקרה דנן מעורר שאלה עקרונית בעלת השלכות רחבות. הליכים אלה אינם רלוונטיים לבקשה שבפני ועל כן לא ראיתי להידרש להם.

10. לאחר שעיינתי בבקשת הרשות לערור על נספחיה, כמו גם בתיקי הערכאות הקודמות במערכת "נט המשפט", הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, אמת המידה למתן רשות ערר ב"גלגול שלישי" היא מצמצמת, ורשות כאמור תינתן רק במקרים חריגים, שבהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית או בהתקיים נסיבות פרטניות מיוחדות כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויותיו של חשוד או נאשם (ראו למשל: בש"פ 4206/24 זית נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.5.2024)). טענותיהם של המבקשים נטועות היטב בנסיבות העניין הקונקרטיות וחרף ניסיונם לשוות כסות עקרונית לבקשתם, לא התרשמתי כי היא מעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני. כמו כן, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות התערבותו של בית משפט זה.

11. ראוי לחזור ולהזכיר כי סעיף 52(א) לחוק המעצרים מורה כי יש מקום לעיון חוזר "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". סוגיית החובה לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה מסוג זה, בהתאם להוראות סעיף 57 לחוק המעצרים, כבר זכתה להתייחסות בפסיקתו של בית משפט זה. הובהר, בהקשר לכך, כי במקרים חריגים שבחריגים, שבהם ברור כי אין ולו ניצוץ ראשוני להתקיימות תנאי הסף הדרושים לעיון חוזר, ניתן לדחות בקשה מסוג זה ללא קיום דיון – והכול בזהירות המתחייבת (ראו: בש"פ 7146/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (5.11.2015)). אם כן, אף הפן העקרוני של הדברים אינו מחייב הענקת רשות ערעור.

12. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשפ"ד (5.6.2024).

שׁוֹפֵט